

Милости прѣл, ио ѿ прослезисе.
Тайниш въ сеѣѣ Бѣа прославлаше,
И ѿз сърдца глубины думаше,
,, Благодаримъ тѣ вг҃евѣдрый ѿчѣ,
,, Милостивый всѣхъ благъ источниче!
,, Да ѿ ѿ слѣгъ и ѿ равнѣ моихъ,
,, Милостына прѣѣти сподобиахъ.“
Такиу слѣгъ вѣкаде пытала,
Многи страны и мѣста мѣнаха,
Обыдоха и по мѣтыри,
Безчленны пустыни и горы.
И наипослѣ въ Римъ се ѿбратиша,
Безъ надежда печали врнаха.
И точава наипаче встана
Плакъ и жалость, и вѣдѣа домашна.
Всѧ гробницы изъ дома Еуфиміанова,
Всички друзи ѻюще и дворъ царевъ.
Съ плакъ се многи и жаль исполниха,
Мужи, жены за него скорбеха.
Родители наивыше плачеха,
Невѣшию слезы исповлаха.
И вѣ въ дому дрехи промениха,
Вмѣстѣ кѣлыхъ чёрны ѿблекоха.
На майка мѣ толки дѣйтваше
Та болѣзнь сърдечна ѿ бѣше,
Да ѿ всички сама ѿлучисе,
И въ камара єдиа затворисе.
Мягкии свой одѣжды соблѣче,
И благаниы вмѣсто иныхъ наблѣче.